

Written by தமிழ்நாடு கம்
Friday, 30 July 2010 04:52 -

ஐந்தாம் பகுதி இனிப்பை மட்டும் ருசியாக கொண்டாடும் பரேவழிகளைத் தவிர்த்த மற்றவர்களை அங்காடித் திரை ஏதோ ஒருவிதமாய் பாதித்திருக்கிறது. தமிழகத்தின் புகழ்பெற்ற ஒரு பரேங்காடியில் குவிக் கப்பலிருக்கும் வண்ணமயமான பொருட்களோடு பொருளாக, ஆனால் சாயம் போய் வாடிப்போயிருக்கும் உயிருள்ள ஊழியர்களை காட்டுவதற்கு ஒரு தமிழ் சினிமா இயக்குநர் துணிந் திருப்பது பாராட்டத்தக்கதுதான். ஆனால் பாராட்டுபவர்களும், படத்தின் சோகத்தை அருந்தியவர்களும் ஒரு பொதுவான மனிதாபிமானம் என்பதைத் தாண்டி ஒரு அழைத்தமான பாதிப்பை அடையத் திருப்பார்கள் எனப்பதில் நிறைய ஐயமிருக்கிறது.

ஏழ்மையைப் பார்த்து மட்டும் ஏற்படும் மனிதாபிமானம் எத்தகையது? விபத்து, தற்கொலை, இரத்தம், எதிர்பாராத அடிகள், துன்பங்கள் என்பதைக் காட்டித் தான் ஏழ்மையைக் காட்ட முடியுமென்று இயக்குநர் நினைத்திருப்பது 'ப' வரிசைப் படங்களின் காலத்திலிருந்து தமிழ் சினிமா மரபு கொண்டிருக்கும் உத்திதான். நல்லதங்கள் கதை கேட்டு வளர்ந்த நாடானது இது! ஆனால் இன்று நல்லதங்கள் அன்றாடம் நாளிதழில் அடிபடும் ஒரு சயித்தித் துணுக்காக மாறிவிட்டாள்.

கண் முன்னே கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டால்தான் ஒரு எளியவனின் துன்பத்தை உணர முடியுமென்றால் நாம் எந்தக் காலத்திலும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் துன்பத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏழைகளை மெல்லக் கொல்லும் "அமைதியான" சகஜமான வாழ்க்கைக்குள் இழையோடும் துயரத்தை, ஊடாறுவிப் பார்ப்பதற்கு கலை கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். விபத்தில் சித்தித்தான் ஒரு ஏழை தனது துயரத்தைப் புரியவைக்க முடியுமென்றால் சாகாத ஏழைகளின் கதி?

கே.கே. நகர் விபத்து, லிங்கத்தின் தந்தை விபத்து, இரக்கமற்ற முதலாளி அண்ணாச்சி, கொடூரமான கங்காணி அண்ணாச்சி, இதயத்தை உலுக்கும் அந்த காதல் பெண்ணின் தற்கொலை, அவள் காதலனது மனமுடையும் அவலம், கனியின் தங்கை நாகம்மையின் சித்திரிப்பு, நின்ற கால் வியாதியால் சாகும் தொழிலாளி, மந்தைகளைப் போல அடையத் து வாழும் சிப்பந்திகள் என்று படம் முழுவதும் வரும் சோகங்கள்... அவை உண்மையாக நடக்கக் கூடியவை என்றாலும் அதிர்ச்சியை மிகையாக ஏற்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டவையாகிவிட்டன. இவ்வாறின்றி தான் தோற்றுவிக்க விரும்பும் உணர்ச்சியை தோற்றுவித்திருக்க முடியாது என்று இயக்குநர் கருதியிருப்பார்போலும்.

அழகான, சூத்தமான, நவீனமான வாழ்க்கையில் முங்கித் திளையத்திருக்கும் நடந்திர வர்க்கத்தை இப்பிக் காட்டித் தான் அழகைக் கருதியுமென்றால் அந்த அழகையின் ஆயுள் சில மணித்துளிகள் மட்டும் தான். ஏழைகளின் அவலத்திற்கு காரணமான வாழ்க்கையை வாழ்க்குடியவர்களில் நானும் ஒருவன் என்ற கற்றுவண்ணர்ச்சியையோ,

Written by தமிழ்நாடு
Friday, 30 July 2010 04:52 -

இதன்கைக் கண்டும் காணாமல் சினைவர்களிடம் ஆழமான மன உறுத்தலையோ இந்தக் கதைகளம் ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஏற்படுத்தவில்லை.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்த ஜி8 குழுவை நாட்களது அதிபர்களின் கட்டிடம் நடந்த போது, மலேனாட்களின் தன்னார்வக் குழுக்கள் "Makes poverty history" (வறுமையை வரலாறாகக் குவோம்) என்ற முழக்கத்தின் கீழ் பணக்கார நாடுகளிடம் ஆப்பிரிக்காவைக் காக்க வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் கடன்களை மலேனாட்கள் இரத்து செய்யவேண்டும்படித் துதான அவர்கள் கோரிக்கை.

மறைக்கப்பட்ட நாடுகளின் பிரபலமான எல்லாப் பாடகர்களும் அதில் பங்கேற்ற இசைநிகழ்ச்சிகள் உலகம் முழுவதும் ஒரே நேரத்தில் நேரடி ஒளிபரப்பாயின. இசை நிகழ்ச்சிகளின் இடையில் அவ்வப்போது ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் வறுமையைப் புள்ளிவிவரங்களையும், காட்சித் துணுக்கங்களையும் காட்டினார்கள்.

ஒரு ஆப்பிரிக்க குடிசையில் குழந்தைகள் அம்மாவிடம் "பசிக்கிறது" என்று அபிக்கபி பலவீனமான குரலில் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அம்மாவும் "சமையல் தயாராகிறது" என்று அடும்பையும், பாத் திரத்தையும் காட்டியவாறு இருக்கிறாள். பாத் திரத்திலிருந்து சமையலின் புகை பரவுகிறது. அதைப் பார்த்தவாறே குழந்தைகள் ஏக்கத்தில் திங்கிப் போகிறார்கள். அந்தப் பாத் திரத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தவை சில மரக்கூச்சிகள் மட்டுமே என்பதை காமரேரோ பின்னர் நமக்குக் காட்டுகிறது.

பார்த்தவாடனச் செய்திகளாலும் புள்ளிவிவரங்களாலும் உணர்த்த முடியாத ஒரு வேதனை தோன்றியது. எனினும், ஆப்பிரிக்காவின் அந்த வறுமையை உறுபத்தி செய்தவர்களே ஜி8 பணக்கார நாடுகள்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவருக்கு ஏற்படும் வேதனையைக் கும், ஜி8 நாடுகளிடம் கருணையை எதிர்பார்ப்பவர் கொள்ளும் வேதனையைக் கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா? நேரிட்டுப் பார்க்கும் யதார்த்தம் தானே உண்மையை விளங்கச் செய்து விடுவதில்லை. ஏற்கெனவே பழக்கப்படுத்தப்பட்ட கண்ணோட்டத்தின் வழியாகத்தான் ரசிகன் அதனைப் பார்க்கிறான், புரிந்து கொள்கிறான்.

வசந்த பாலன் அங்காபித் தருவதை எடுப்பதற்காக நிறைய முயற்சிகள் செய்து விவரங்கள் சேகரித்திருக்கிறார். "உண்மையை உள்ளொளியில் கண்டு கொள்ளலாம்" என்ற ஜெயமோகனது மதேமை அவிடமில்லாதது மகிழ்ச்சிக்கூரியது. ஆனால் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தும், முரண்பட்டும் தோன்றுகின்ற எதார்த்தத்தின் ஊடாக உண்மையைத் துலங்கச் செய்கின்ற பார்வையை இயக்குநரால் வழங்க முடியவில்லை. இதனை ஈடுகட்டுவதற்குத் தான் மிகையான சோகக் காட்சிகள் போலும்.

5 / 9

Written by தமிழ்நாடு
Friday, 30 July 2010 04:52 -

பெண் பத்திரிகையாளரின் வழியாக விவரிக்கிறது அந்தத் திரைப்படம். ஒரு ஓட்டுநரின் பார்வையில் கதையை சொல்லப்பட்டு நிரூபித்தால் நிச்சயம் அந்த உலகத்தின் வக்கிரத்தை பார்வையாளன் தெரிந்து கொண்டிருக்க இயலாது.

சுபர்வசைர்கள் சிப்பந்திகளாகவோ இல்லாது அண்ணாச்சியின் உறவினர்களாகவோ இருந்து வந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு கீழ்மட்டத்தின் இயக்கமும், முதலாளியின் இயக்கமும், கடையின் வெற்றிக் கான பின்னணியும் தெரியும். நேர்மையானவராகவும், மனிதாபிமானியாகவும் ஆரம்பிக்கும் ஒரு சுபர்வசைர் பின்னர் அமைப்பின் இயங்குதளத்தில் மெல்ல மெல்ல பக்காவான சுபர்வசைரோடு மாறி, அதில் நிலை கொள்ள முடியாமல் தத்தளிக்கும் ஒருவரது பார்வையில் இந்தப் படம் சொல்லப்பட்டு நிரூபித்தால் அது நாமறியாத அந்தப் பரோக் காடியின் முழுமையை உணர்த்தியிருக்கக் கூடும்.

ஏழைகளும், நடுத்தர மக்களும் சரவணா ஸ்டோரை ஏன் விரும்புகிறார்கள் என்பதும், அதற்கு அண்ணாச்சி என்ன செய்தார் என்பதையும் அங்காடித் திரை மருந்துக்குக் கட்ட காட்டவில்லை. மற்ற கடிகளை விட மலிவு என்ற முறையில் மக்களிடம் இருக்கும் அங்கீகாரத்தை களைவிக் குள்ளாகக் காமால் என்ன புரிதலை அல்லது சோகத்தை ஏற்படுத்த முடியும்?

சரவணா ஸ்டோரின் விலை மலிவுக்கு என்ன காரணம்? வால் மார்ட்டின் மலிவுக் கான வலியைச் சீனத் தொழிலாளிகள் சும்புத்து போல ரங்கநாதன் திரைவின் மலிவுக் காக பல சிறு முதலாளிகளும், அவர்களது தொழிலாளிகளும் சும்புக்கிறார்கள். எவர்சில்வர் பாத் திரைகளை தயாரிப்பவர்கள், பிளாஸ்டிக் பொருள் சிறு முதலாளிகள், தங்க நகை ஆசாரிகள், பட்டு நெய்யும் நெசவாளிகள் எல்லாரும் சரவணா ஸ்டோருக்காக கொடுத்த பரிசுக்காக வாழ்கிறார்கள்.

அற்பகாலிக் காகப் ஸ்டோரில் நெஞ்சுலும்பை இழைத்து பாத் திரைகளை பளபளக்க வைக்கும் அந்த தொழிலாளிதான் படோபடமான அங்காடித் திரைவின் அடிப்படை. சரவணா ஸ்டோர் போன்ற பரைய ஆர்டர்கள் வரும் போது அதை ஏற்கும் சிறு முதலாளிகளும் தமது மார்ஜினை தக்கவைப்பதற்கு தொழிலாளிகளை மலையும் சூரணம் நிரப்பந்திக்கப் படுகிறார்கள். ஆக ஏழைகளுக்கு கிடக்கவும் மலிவு விலைக்கு இன்னொரு ஏழைதான் தன் ஊதியத்தை தியாகம் செய்கிறான்.

சரவணா ஸ்டோருக்கு வரும் கட்டத்ததை கட்டுப்படுத்துவதே அங்கிருக்கும் ஊழியர்களின் மையமான வேலையாக இருப்பதை பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன். பண்டிகைக் காலங்களில் மலிவு விலைக் காக இத்தகைய கடிகளை மொய்க்கும் மக்கள் பன்றிக் கட்டத்ததைப் போல நடத்தப்படுவார் என்பதையும் ஊழியர்கள் கூறக்

Written by தமிழ்நாடு
Friday, 30 July 2010 04:52 -

படத்திற்கு வசனம் எழுதியிருக்கிறார் ஜெயமோகன். கொத்தனார் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளி தனது மகனை பி.இ.பி.க்காக வகைப்படுத்திப் போவதாக பச்சுகிறார். இது அபத்தம். குறுகிய காலத்தில் வளர்ந்து காட்டும் சிப்பர் மனைகளாக நாயகர்களாக சித்திரிக்கும் மனோபாவம் இது. மாபிப்படியில் தண்ணீர் குடித்ததைப் போட்டாகக் கொடுத்த சக ஊழியனை கோபத்தில் அடக்கும் லிங்கம், வீட்டில் தன்னை ஒரு துறும்பைக் கட்ட எடுக்க விடாமல் அவனது தந்தை ரோட்டி வளர்த்திருப்பதாகவும், குடும்பத்தின் கஷ்டத்திற்காகத் தான் இந்த அபிமானத்தையே சகிப்பதாகவும் பச்சுவான். கிராமப்புற ஏழைகள் உழைப்புகளும், வசதிகள் இல்லாத வாழ்க்கைகளும் அஞ்சுபவர்களல்ல. ஏதோ அவர்களில்லாம் வாழ்ந்து கட்டவர்கள் போல ஜெயமோகன் கருதுகிறார். அதே போல கனி தனது சொந்த வாழ்க்கையைத் துயரங்களால் அழகு கண்டு கழித்துவதிலும் யதார்த்தத்தைக் காட்டிலும், ஜெயமோகனது நடுத்தர வர்க்கத்தின் உளவியலே வேலை செய்கிறது.

"யானை இருக்கிற காட்டில்தான் ஏறும்பும் இருக்கும்" என்ற பொருளற்ற, காலத்தின் உணர்வுற்று, கவித்துவமான வசனமல்லாம் நம் மனதில் கவிலலை. ஆனால் கனியின் தங்கை நாகம்மை பெரிய மனிதராக மாறிய பிறகு, வரும் காட்சியில் தனது தங்கை லிங்கத்தையாரை அடக்கி கட்டாக கனி கழறும் போது "நீ என்ன சொன்னாய்" என்று லிங்கம் கேட்பான். ஒரு அழகான மௌனம், புன்னகைக்குப் பிறகு, "சிரிச்சேன்" என்று கனி கழறுவதுதான் நம் மனதில் கவரந்த ஓரே இடம். ஆக ஜெயமோகன் எழுதாமல் அமையாத அடங்கும் இடம் அழகாகவே இருக்கிறது.

வாழ்வில் எத்தனை பிரச்சினைகள் இருந்தாலும், எத்தனை கனவுகள் நசுங்கினாலும், அவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளி முன் செல்லும் ஒரு எளிமையான அழகான பண்பு ஏழைகளிடம் இருக்கிறது. உழைப்பதான அந்தப் பண்பின் வளிப்பு. அறியாமையில் உழலும் போது அதில் வளிப்பதும் அவலத்தையும், அறியாமை அகலும் போது அது வளிப்பதுதான் வீரியத்தையும், இந்தப் படம் அடையாளம் காணவில்லை.

எனினும் சன்னையின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகி நிலைத்திருக்கும் சரவணா ஸ்டோர் என்ற பரேங்காடியின் பின்னே இருக்கும் உழைப்பாளிகளது வாழ்க்கையை, ஆடையுடையவர்களாகக் கொள்ளும் பாத்திரக் குவியல்களாகக் கொள்ளும் புதுயுணர்விற்கும் அவர்களது துயரத்தை, அங்காடித் திருவிளக்குகளால் நுகர்வோரின் கண்களிலிருந்து மறைக்கப்படும் அந்த "மனிதப் பண்புகளை", திரையரங்கின் இருளில் காண்பதற்காகவாவது "அங்காடித் திரு" வுக்குள் நுழையலாம்.

கனவு அவர்களிடம் உழைப்பு என்ற வர்க்கப் பண்பாய் வளிப்படுகிறது. அதுதான் அவர்களது திரட்டி அந்த ஏழ்மையை விட்ட முடியுமென்ற நடமாற்றம் நம்பிக்கையை கம்யூனிஸ்ட்டுகளிடம் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஏழ்மையின் அந்த "அழகை" இயக்குநரும், வசனம் எழுதியவரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. (வினா இணையத்

Written by தமிழ்ரங் கம்
Friday, 30 July 2010 04:52 -

9 / 9